

Arrest

nr. 58 299 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010 tot weigering van een verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 23 februari 1983.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze het Rijk binnengekomen op 21 september 2010. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 21 september 2010 werd tevens, op basis van de vingerafdrukken, vastgesteld dat de verzoekende partij voorheen ook in Polen geweest is. Op 14 september 2010 werden in Polen de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen.

Op 14 oktober 2010 worden de Poolse autoriteiten verzocht de verzoekende partij terug te nemen op grond van artikel 16 (1) (e) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari

2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

Op 20 oktober 2010 stemmen de Poolse autoriteiten met de terugname van de verzoekende partij in.

Op 5 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten U. S. (...)
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 21.09.2010 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Argun op 23.02.1983.

Uit het Eurodacverslag van 21.09.2010 blijkt dat betrokkene in Polen asiel heeft aangevraagd ook al stelt betrokkene dat dit niet het geval is. De Poolse overheid heeft op datum van 20.10.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon en haar drie minderjarige kinderen S. A. (...), B. M. (...) en B. R. (...).

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 13.10.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij nooit eerder asiel aanvraag in een Europees land maar dat haar vingerafdrukken wel werden genomen in Polen. Betrokkene verklaarde verder dat zij op 06.09.2010 Argun zou hebben verlaten met de trein richting Astrakhan waar zij op 07.09.2010 zou zijn aangekomen. Dezelfde dag zou zij met de trein naar Volgarad gereisd zijn waar zij op 08.09.2010 zou zijn aangekomen. Op 14.09.2010 zou zij vervolgens naar Brest vertrokken zijn waar zij op 14.09.2010 aankwam en dezelfde dag richting Polen vertrok met de trein waar zij op 14.09.2010 aankwam. Na een verblijf in een onbekend hotel zou betrokkene op 20.09.2010 zou betrokkene Polen per taxi via onbekende landen verlaten hebben om op 21.09.2010 in Brussel (België) aan te komen waar zij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene stelt dat haar reispaspoort door de Poolse autoriteiten werd ingehouden en dat ze geen asiel aanvraag in Polen.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 21.09.2010 werd op 14.10.2010 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 20.10.2010 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar drie minderjarige kinderen S. A. (...), B. M. (...) en B. R. (...) wordt ingewilligd op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. De Poolse autoriteiten willigden op 20.10.2010 eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkene echtgenoot B. R. (...) op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens

in een asielerzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 13.10.2010 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde daarop dat ze haar echtgenoot volgt en dat de medische zorg goed is in België (DVZ, vraag 19).

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Gezien het bovenstaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art.15 van de Dublin-II-Verordening niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid, stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 13.10.2010 dat zij sinds haar laatste bevalling pijn heeft aan haar nieren (DVZ, vraag 20). Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat zij ten gevolge hiervan niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene's laatste bevalling dateert van 14.12.2009 waarbij ze het leven schonk aan B. R. (...)(°14.12.2009). Nadien reisde ze op 06.09.2010 wel nog van Argun via Astrakhan en Volgarad naar Brest en van Brest naar Polen om vandaar na een korte tussenstop verder naar te reizen naar België. Het is dan ook zeer twijfelachtig dat een reis van België naar Polen medisch gezien problematisch zou zijn omdat ze pijn aan haar nieren zou hebben sinds haar laatste bevalling aangezien die dateert van voor ze in Polen asiel aanvraagde. Betrokkene haalt verder geen problemen aan met betrekking tot haar gezondheid en maakt evenmin aannemelijk dat deze verklaarde pijn aan haar nieren niet in Polen behandeld zou kunnen worden indien nodig of dat de medische zorg in Polen niet goed zou zijn.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich met haar drie minderjarige kinderen aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG en in een tweede middel voert zij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daar beide middelen nauw met elkaar samenhangen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG, daar ze zieke kinderen heeft. De verzoekende partij legt verschillende attesten neer waaruit blijkt dat de kinderen van de verzoekende partij opgevolgd moeten worden door een geneesheer. Het jongste kind

dient door een neuropediater opgevolgd te worden. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze op medische documenten van de neuropediater wacht zodat ze een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan indienen. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat S.A., haar dochter, psychotherapie moet volgen volgens het medisch attest dat opgemaakt is door de geneesheer A.P.

In het tweede middel geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel. Hierop herhaalt de verzoekende partij haar grieven uit het eerste middel en concludeert ze dat op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen worden beschouwd zonder de verzoekende partij direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of haar in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar haar oordeel haar voorstelling van de feiten of haar toestand geloofwaardig maken.

In haar repliekmemoire geeft de verzoekende partij aan dat ze een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend heeft.

2.1.2. De verwerende partij laat gelden dat de verzoekende partij toen zij op 13 oktober 2010 gehoord werd over de aan haar asielaanvraag ten grondslag liggende motieven, met geen woord gerept heeft over enig medisch probleem waarmee haar kinderen zouden te kampen hebben. De verzoekende partij beperkte zich ertoe te vermelden dat zij maagklachten heeft en sinds 12 oktober 2010 medicatie neemt. De verwerende partij meent dat de beschouwingen van verzoekende partij die pas voor het eerst in haar verzoekschrift geuit werden, dan ook niet ernstig zijn. De verwerende partij meent dat haar niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met vermeende medische problemen van de kinderen, omdat de verzoekende partij hiervan geen enkele melding gemaakt heeft bij haar verhoor. Voorts wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zijzelf en haar kinderen onder één van de in artikel 15 van de verordening 343/2003/EG bedoelde situaties vallen. De verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG aannemelijk maakt.

2.1.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij niet betwist dat Polen op grond van artikel 16.1.c de voor de behandeling van haar asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is. De verzoekende partij meent enkel dat de verwerende partij in casu toepassing had moeten maken van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG, daar haar kinderen ziek zijn. Dit artikel bepaalt dat iedere lidstaat, wanneer hij niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, gezinsleden en andere familieleden kan herenigen op humanitaire gronden en dat in dat geval deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asiolverzoek van de betrokkene behandelt. Dit is de zogenaamde humanitaire clausule. Dit artikel luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asiolverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij evenwel nalaat aan te tonen dat zij valt onder één van de in artikel 15 van de verordening 343/2003 bedoelde situaties. Uit de bestreden beslissingen blijkt voorts dat de verzoekende partij geen familieleden in België of in een andere

Europese lidstaat heeft. Polen heeft evenmin aan de verwerende partij gevraagd om toepassing te maken van dit artikel. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Voorts wijst de Raad erop dat voor de beoordeling van de voorliggende zaak, men zich dient te stellen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, in casu 5 november 2010. De feitelijke elementen die na de bestreden beslissing aan het bestuur ter kennis worden gebracht, kunnen geen invloed hebben op de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld dat haar kinderen medische problemen hebben. De Raad wijst erop dat tijdens het Dublin-interview op 13 oktober 2010 gevraagd werd naar de gezondheidstoestand en de verzoekende partij slechts vermeldde dat zij pijn heeft aan haar nieren sinds haar laatste bevalling. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de medische attesten van de verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partij door het bijbrengen van deze documenten wenst dat de Raad in het kader van de huidige procedure opnieuw een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak doet, wijst de Raad erop dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met de argumenten van de verzoekende partij in het kader van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid, stelde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 13.10.2010 dat zij sinds haar laatste bevalling pijn heeft aan haar nieren (DVZ, vraag 20). Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat zij ten gevolge hiervan niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene laatste bevalling dateert van 14.12.2009 waarbij ze het leven schonk aan B. R. (...)(°14.12.2009). Nadien reisde ze op 06.09.2010 wel nog van Argun via Astrakhan en Volgarad naar Brest en van Brest naar Polen om vandaar na een korte tussenstop verder naar te reizen naar België. Het is dan ook zeer twijfelachtig dat een reis van België naar Polen medisch gezien problematisch zou zijn omdat ze pijn aan haar nieren zou hebben sinds haar laatste bevalling aangezien die dateert van voor ze in Polen asiel aanvraag. Betrokkene haalt verder geen problemen aan met betrekking tot haar gezondheid en maakt evenmin aannemelijk dat deze verklaarde pijn aan haar nieren niet in Polen behandeld zou kunnen worden indien nodig of dat de medische zorg in Polen niet goed zou zijn.*

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.”

In casu maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 15 van de verordening 343/2003/EG aannemelijk.

Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog

een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing de verzoekende partij op 13 oktober 2010 gehoord werd door de verwerende partij. Tijdens dit gehoor kon de verzoekende partij al haar argumenten en grieven opwerpen waarom haar asielaanvraag door de Belgische autoriteiten diende behandeld te worden. De verzoekende partij verklaarde enkel dat ze geen familieleden in België noch in Europa heeft, dat zij haar man volgt, dat de medische zorg goed is in België en dat ze sinds haar laatste bevalling last heeft aan haar nieren. Voorts kon de verzoekende partij haar persoonsgegevens en de eerdere asielprocedures uiteenzetten. Bovendien had de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende haar gezondheidstoestand en de toestand van haar kinderen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.2. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere argumenten aan, ook niet in de repliekmemorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN